

ÎNCHEIERE

13 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Andrei Paraschiv,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Paraschiv
împotriva Întreprinderii Municipale „Infocom”, Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal
Chișinău” privind anularea parțială a ordinului de încasare a numerarului și
repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și
încheierii din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 30 mai 2017, Andrei Paraschiv a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Întreprinderii Municipale „Infocom” (în continuare ÎM „Infocom”),
Societatea pe Acțiuni „Apă-Canal Chișinău” (în continuare SA „Apă-Canal
Chișinău”) cu privire la anularea parțială a ordinului de încasare a numerarului și
repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că prin ordinul de încasare a numerarului
nr.136098655 emis de ÎM „Infocom” pentru luna martie 2017, s-a dispus achitarea
volumului de apă potabilă în mărime de 8,2986 m³, inclusiv cota-parte 2,2986 m³.

Consideră că plata cotei-părți de apă potabilă este ilegală și neîntemeiată reieșind
din faptul că SA „Apă-Canal Chișinău” deține o poziție dominantă privind
furnizarea apei potabile, fiind obligată să mențină relații contractuale cu
consumatorii sau gestionarii blocului locativ.

Reieșind din datele ordinului de încasare a numerarului nr.136098655, gestionar
al blocului locativ din str. Alecu Russo nr.18/1, mun. Chișinău este APLP-54/167,
care de facto nu gestionează blocul, iar conform contractului nr.55-0004-33 din 18
februarie 2003, încheiat cu furnizorul, gestionează 15 blocuri locative din bd.
Mircea cel Bătrân, mun. Chișinău.

Prin urmare, gestionarul blocului din str. Alecu Russo 18/1, mun. Chișinău este
APLP-54/197, care nu dispune de relații contractuale cu furnizorul apei potabile, iar

datele contorului comun sunt luate lunar de reprezentanții SA „Apă-Canal Chișinău” și sunt prezentate ÎM „Infocom”, deci în cazul în care gestionarul blocului locativ APLP-54/197 și dânsul nu dispune de relații contractuale cu furnizorul, toată responsabilitatea pentru volumul de apă suplimentar (cota-parte) o poartă SA „Apă-Canal Chișinău”.

La 27 aprilie 2017 a adresat cerere prealabilă, care a fost respinsă de către părți fără temei juridic, cu încălcarea drepturilor sale la proprietate.

Deoarece s-a aflat într-o stare de indignare, disperare, nervozitate, jignire în urma acțiunilor SA „Apă-Canal Chișinău”, solicită și repararea prejudiciului moral cauzat.

Reclamantul a solicitat anularea cotei-părți a volumului de apă potabilă în mărime de 2,2986 m³ din ordinul de încasare a numerarului nr.136098605, încasarea din contul SA „Apă-Canal Chișinău” a prejudiciului moral în mărime de 1000 de lei.

Prin hotărârea din 02 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Paraschiv împotriva ÎM „Infocom” și SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a ordinului de încasare a numerarului, repararea prejudiciului moral.

S-a obligat SA „Apă-Canal Chișinău” să excludă din ordinul de încasare a numerarului nr.136098655 pentru ap. XXX, blocul locativ nr.18/1 amplasat în strada A. Russo, mun. Chișinău, plata pentru cota-parte de apă potabilă calculată pentru luna martie 2017 în volum de 2,2986 m³, în rest acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat de la SA „Apă-Canal Chișinău” în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 100 de lei.

Pentru a decide astfel, instanța de fond a constatat că operatorul SA „Apă-Canal Chișinău” urmează personal să ducă evidența volumului de apă furnizat la blocul locativ din str. A. Russo 18/1, mun. Chișinău. Astfel acesta nu a prezentat nici o probă ce ar confirma controlul bransamentului blocului locativ și înregistrarea unui volum mai mare de apă decât contoarele instalate în apartamente de către proprietari, în timp ce reclamantul a demonstrat volumul de apă consumat în luna martie 2017 și nu refuză achitarea serviciului respectiv prestat. La fel, nu s-a prezentat probe în confirmarea volumului de apă consumat de agenții economici din blocul locativ. Astfel instanța a conchis că cota-parte de apă potabilă pentru luna martie 2017 în volum de 2,2986 m³ este nejustificată, din care motiv s-a obligat SA „Apă-Canal Chișinău” să excludă din ordinul de încasare a numerarului plata pentru cota-parte de apă potabilă calculată pentru luna martie 2017.

Cît privește pretenția împotriva ÎM „Infocom”, instanța a reținut că acesta este doar intermediar la decontări, astfel că pretențiile înaintate urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Cerința privind încasarea prejudiciului moral a fost respinsă ca nejustificată și neîntemeiată, din motiv că reclamantul nu a confirmat prin careva probe vătămarea drepturilor personale nepatrimoniale privind integritatea morală, prezumție valabilă pînă la proba contrarie.

Prin decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de SA „Apă-Canal Chișinău”, s-a casat hotărârea din 02 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani și s-a emis o hotărîre nouă cu privire la respingerea ca neîntemeiată a cererii de chemare în judecată.

S-a încasat de la Andrei Paraschiv în beneficiul SA „Apă-Canal Chișinău” taxa de stat pentru examinarea cauzei civile în ordine de apel 75 de lei.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a concluzionat că instanța de fond nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii.

Colegiul a constatat că lipsește temeiul legal de excludere a cotei-părți a volumului de apă potabilă în mărime de 2,2986 m³ din ordinul de încasare a numerarului pentru luna martie 2017 înaintat spre plată de ÎM „Infocom”, or reclamantul nu a prezentat probe plauzibile care ar confirma că nu a beneficiat de serviciile prestate în volumul indicat în factura transmisă spre plată, fiind obligat să achite costul acestora, iar lipsa relațiilor contractuale între APLP-54/197 și SA „Apă-Canal Chișinău”, precum și cu consumatorul și lipsa gestionarului blocului locativ situat pe str. A. Russo 18/1, mun. Chișinău, nu-l scutește pe reclamant de la plata apei potabile.

Deoarece Colegiul civil a ajuns la concluzia că acțiunile pârților sunt legitime și întemeiate, a respins și pretenția cu privire la repararea prejudiciului moral ca neîntemeiată.

Prin încheierea din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de către Andrei Paraschiv cu privire la emiterea hotărârii suplimentare la decizia din 19 septembrie 2018 emisă în ordine de apel la cererea de apel declarat de către SA „Apă-Canal Chișinău” împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 02 octombrie 2017 în cauza civilă la cererea de chemare în judecată Andrei Paraschiv împotriva ÎM „Infocom”, SA „Apă-Canal Chișinău” cu privire la anularea parțială a ordinului de încasare a numerarului, repararea prejudiciului moral.

La 13 decembrie 2018 Andrei Paraschiv a declarat recurs solicitând casarea deciziei din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, încheierii din 05 decembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârii din 02 octombrie 2017 a Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani cu trimiterea pricinii spre rejudecare în primă instanță.

În susținerea recursului a invocat prevederile art. 432 alin. (2), (3) lit. d) Cod de procedură civilă.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, emisă cu încălcarea normelor de drept material și procesual. La materialele cauzei sunt anexate scrisorile APLP-54/167 care confirmă faptul că acesta nu este gestionarul blocului locativ din str. A. Russo 18/1, mun. Chișinău, însă în decizia sa instanța de apel atestă că repartizarea volumului de apă este prerogativa APLP-54/167 și că gestionarul blocului locativ conform contractului din a.1998 este APLP-54/167. Astfel instanța de apel a apreciat probele în mod flagrant cu încălcarea normelor prevăzute de art. 130 Cod de procedură civilă.

A indicat că conform referinței recurentului din 23 iulie 2018 ultimul a solicitat instanței casarea hotărârii primei instanțe care era obligată să atragă în proces în calitate de intervenienți accesorii APLP-54/167 și APLP-54/197 și agenții economici din str. A. Russo, 20, mun. Chișinău pentru constatarea tuturor circumstanțelor, ce nu a avut loc.

În legătură cu faptul că instanța de apel în decizia sa din 19 septembrie 2018 nu s-a expus pe marginea referinței din 23 iulie 2018, la 06 noiembrie 2018 s-a adresat cu cerere privind pronunțarea unei hotărâri suplimentare în temeiul art. 250 Cod de procedură civilă, însă prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie

2018 cererea a fost respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 19 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa părților la proces la 18 octombrie 2018 (f.d. 135).

Prin urmare recursul declarat la 13 decembrie 2018 de către Andrei Paraschiv, a fost depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

La 04 februarie 2019, în adresa intimațiilor, a fost expediată copia recursului declarat de Andrei Paraschiv, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

La 25 februarie 2019 SA „Apă-Canal Chișinău” a depus referință la recursul declarat de Andrei Paraschiv, considerând că recursul urmează a fi respins cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 septembrie 2018.

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Paraschiv, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Andrei Paraschiv, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74).

De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a

constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Andrei Paraschiv.

În conformitate cu art.art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Andrei Paraschiv.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

judecătorii

Oleg Sternioală

Tamara Chișca-Doneva

Victor Burduh